

3.

Just när de handskades som bäst,
Den stråfwa Frigs-trumpeten skallar,
och Ryttarn flyger till sin häst,
från flickans barm som redan swallar.
Men, ware sagdt förutan skryt,
hon annars blifwit Profelyt.

4.

Då skrek han: "Fan i alla Frig!
"En borde segrat af oss twänne;
"Hon skulle säkert omvändt mig,
"om kanske jag ej omvändt henne."
Men, ware sagdt förutan skryt,
än gör han wäl en Profelyt.

Wisor och Historier, såljas i hela och halfwa böcker,
samt styckewis uti Huset N:o 5 på Skomakargatan,
en trappa upp. Örbnt Skoltstap wid porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1819.

GS 306

Anders och Kdks-Cajsa.

Catrina i sin fästbänk låg,
Hå, hå, du söta Anders!
På giftas lekte hennes håg:
Hon ideligen kronor såg,
Dch sömnen war till fanders.

2.

Dch mörk war natten; blåsten röt;
Mot wäggen luckan smållde;
Dch katten skrek, och Hunden tjöt,
Dch rågnet stridt ur rännan flöt,
Dch Syrsorna de gnällde.

3.

Dch bäst som Jeppe tutar tolf,
På dörren hördes knacka;
Dch straxt språng up båd lås och kolf;
Et spöke stod der midt på golf,
I lång wingåfers jacka.

4.

Wid bänken ned det sänkte sig;
Uj, hu då! skrek Catrina;
Nå Anders! nå besitta dig!
Hur har du hjerta, till att mig
Med sådan skrämsel pina?

N:o 6.

5.

Det war ej Anders, stackars Karl:
Nej, ödet mände flicka
Att detta sjelfwa Husbond war,
Som länge hemlig affigt bar
På Cassa, fattig flicka.

6.

Catrina flog af bänken opp,
Förargad, kan man tänka. —
"Blif qwar skrek, Herrn, min sockertopp!
"Jag pengar till en Lång-Salopp
"Dig lofwar strax att skänka."

7.

I hennes barm en penning-pung
Wid dessa ord han lade;
Och Pigan war så varm, så ung;
Och Jungfrubomen war så tung;
Och myntet werkan hade.

8.

Men kölsbörn war ej riktigt stängd,
Och han, som blef bedragen,
Kom in i tysthet; blef befängd --
Och fanns uti sitt strumpband hängd
Om ottan andra dagen.

9.

Der hang han, styf, och kall, och blef,
Wid förstuddrn, den arme.
Catrina, som nys honom swel,

Kom ut, och wäsnades, och skrek,
Så Gud han sig förbarne!

10.

Der hang han, blef, och styf, och kall:
Catrinas sorg war bitter.
Se så! nu damp hon, knall och fall --
Och dermed är Balladen all;
Och gråte den, som gitter.

Profelyterne.

En lång Dragon till striden drog;
och kom i wägen till ett kloster;
Der satt en Munna småttäck nog,
och staswade sitt Pater-noster.
Men, ware sagdt förutan skryt,
hwem menar ni blir Profelyt.

2.

Soldaten är ej samwetsgrann,
och minst mot Munnorna tör hända;
Förföra henne, sökte han,
och hon att syndaren omvända.
Men, ware sagdt förutan skryt,
Wist lär ej han bli Profelyt.